

А баба Манолица и хаберъ си нѣмала. Защото тѣй ѝ заръчвалъ чорбаджи Манолъ: да забави чорбата, та да поработятъ момчетата и на обѣдъ.

Това ядосвало калфитѣ и чирацитѣ, но никой не смѣлъ да обѣли жбъ.

Веднажъ, въ най голѣмата работа — когато на обѣдъ чирацитѣ отъ другитѣ папукчийници почивали, а майсторъ Манолъ току подканялъ момчета да навалятъ, че баба Манолица скоро ще дойде съ чорбата, Пѣйчо рекълъ:

— Абе, майсторе, по това време не стоятъ гладни и онѣзъ, които сж си загубили воловетѣ.

Всички прехапали езикъ отъ страхъ. Но чорбаджи Манолъ нищо не рекълъ. Знаятъ той, че ако изгони Пѣйча, следъ него ще тръгне и Дуньо, а и другитѣ чираци можели да хвърлятъ чуковетѣ, както имъ било накупѣло, та преглътналъ Пѣйчовитѣ думи и проводилъ едно чираче за яденето. Кжде ще иде? Работни рже му трѣбвали тогава.

Отъ този день яденето започнало да идва навреме.

Ала кжде петия месецъ работата намалѣла. Много рже—благословени. Всички еснафи свършили опредѣлената работа единъ месецъ по-рано. Кундуритѣ и папуцитѣ, които султантъ искалъ отъ Търновския еснафъ, били готови.

— Я чакай, — казалъ си май-

сторъ Манолъ, — да порасърдя нѣкои отъ момчетата, та дано си идатъ, че иначе трѣбва да плащамъ на вѣтъра още цѣлъ месецъ.

Тѣй билъ уговорилъ съ момчетата — да работятъ шестъ месеца.

Сжщия день баба Манолица пратила за обѣдъ едно котле фасулъ.

— Хвърляйте чуковетѣ, момчета, и сѣдайте да видите, баба ви Манолица каква ребена чорбика ви е сварила! — казалъ чорбаджи Манолъ.

Гладнитѣ момчета начаса хвърлили чуковетѣ, навѣртѣли се около бакърчето и задрънкали лъжицитѣ. Дрънкали, гледали, дрънкали, гледали — нѣма риба, а живъ недоваренъ фасулъ дрънка като лещници въ бакърчето.

— Майсторе, това не е риба, — обадило се едно отъ момчетата.

— Риба е, риба! — крѣсналъ майсторътъ.

— Фасулъ е, — обадилъ се другъ.

— Риба е! — крѣсналъ отново майсторътъ.

Риба-фасулъ, риба-фасулъ, — скарали се.

— Ей сега ще се разсърди нѣкой, — мислѣлъ си чорбаджи Манолъ.

Ала Дуньо, който до сега мълчалъ, смигналъ на Пѣйча, скочилъ и викналъ:

— Не се гнѣвете, момчета! Риба е! Не видите ли? Само че дребна.

Всички разбрали, че Дуньо крои нѣщо и, та голѣмо учудване на